

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 353

гр. Варна, 27.05.2022 г.

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, III СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесет и седми май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Радослав Кр. Славов

Членове: Дарина Ст. Маркова
Даниела Д. Томова

като разгледа докладваното от Радослав Кр. Славов Въззивно търговско дело № 20223001000137 по описа за 2022 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 267 ГПК, образувано по въззивна жалба подадена от П.А.А. от гр. *****, чрез адв.И.С. от ДАК,срещу решение № 4/14.01.2022г., постановено по т.д. № 72/2021год. по описа на ОС - *****, с което съдът е отхвърлил предявените от П.А.А., в качеството му на ЧЗП, адрес гр.*****, ж.к.“*****” срещу „Стойчеви 57-62“ ООД, ЕИК 201150791, със седалище и адрес на управление гр.*****, ул.“Оп.Д.Ковачев“ №67 искиве за заплащане на сумата от 27000 лева, представляваща платена на отпаднало основание цена по развален договор за покупко-продажба на телескопичен товарач DIECI Agri Farmer 26,6 от 09.04.2019г., ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателното плащане; сумата от 3 116,69 лв., представляваща разноски за запазването на телескопичен товарач DIECI Agri Farmer 26,6, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателното плащане и сумата от 1800 лв. - обезщетение за забава в плащането на сумата от 27000 лв. в размер на законната лихва, начинаей от 13.08.2020г. до 12.05.2021г.: Осъдил е П.А.А., ДА ЗАПЛАТИ на „Стойчеви 57-62“ ООД, ЕИК 201150791, сторените по делото разноски в размер на 2550 лв.

Въззивникът намира обжалваното решение за неправилно: като незаконосъобразно и постановено при нарушение на процесуалния закон. Твърди, че съдът е нарушил правилото на чл.12 ГПК, като не е обсъдил

всички събрани по делото писмени доказателства и не е аргументирал изводи за кредитирането им. Съдът е анализирал единствено подписания договор за покупко-продажба и тристранно споразумение, подписано при участие на трето лице от 13.08.2020 год. От събраните по делото писмени доказателства се установява, че на 04.04.2019год и на 09.04.2019год. ответното дружество е издало фактури, съответно за аванс и окончателна фактура с предмет „Телескопичен товарач“, през м. 08.2020год. ответното дружество е издало кредитни известия към фактурите, които е включило към дневниците за продажби и справки-декларации по ЗДДС. С покана от 05.01.21год. НАП е поканило ищеца да декларира и да внесе дължимия данък, произтичащ от кредитните известия в размер на 10800лв. Твърди, че съдът не е изяснил на какво основание са издадени тези счетоводни документи, какво е отношението им към твърденията на страните и към останалите писмени доказателства и конкретно към договора от 09.04.19год. и към тристранното споразумение от 13.08.2020год., не е извел аргументи относно осчетоводяването им при страните. По този начин е постановено неправилно решение, противоречащо на процесуалните правила, което е довело и до неправилно приложение на нормата на чл.20 ЗЗД. На 13.08.20год. е подписано тристранно споразумение, в което е посочено, че се прекратяват правоотношенията между ищеца и ответното дружество и се създават нови такива между ответното дружество и трето лице, което поема всички права и задължения на ищеца като купувач по договора. На датата на подписване на споразумението, ответното дружество е издало на ищеца –купувач кредитни известия към издадените по договора фактури, като по този начин си е възстановило начисления и внесен ДДС. Това е породило задължение на ищеца да внесе в полза на бюджета ДДС в размер посочен в кредитните известия, който е възстановен от ответното дружество. Прави се извод, че с издаването на кредитните известия ответникът е развалил доставката по фактурите. С това, заедно с изявлението на ответника, че сумата от 27 000лв. представлява обезщетение за ползването на вещта, практически се признава, че договорът е развален. Това следва и от изявлението за прихващане, с което се признава, че е възникнало вземане на ищеца, което да бъде прихванато. Съдът е игнорирал това съдебно признание за развалянето на договора между страните, като е приел, че същият не бил развален. Освен това, с издаването на фактура 001052/13.08.2020год. за обезщетение за ползването на вещта, също се доказва развалянето на договора, тъй като ако не беше развален,

ищецът нямаше да дължи обезщетение за ползването. Поради това искът по чл.55 ал.1 пр.3 ЗЗД е изцяло основателен и доказан.

Неправилни са изводите на съда и за отхвърляне на иска по чл.72 ЗС. Ищецът не е станал собственик на вещта, тъй като същият не е сключен в изискуемата по чл.12 от ЗРКЗГТ форма. Поради това ищецът е бил само държател на вещта и има право на направените разноски за запазването на вещта, които са в размер сумата от 2 597,24лв. Относно възражението за прихващане излага следното: Ответникът основава възражението си на основание издадена от него фактура № 001052/13.08.2020год. за обезщетение за ползването на селскостопанска техника на стойност 27 000лв. Във фактурата не е посочен срок за който е начислено обезщетението, същата не е подписана от ищеца

Твърди, че е върнал веща на 13.08.2020год., като до този момент той е държал същата на правно основание и не е канен да я връща. За това иска с правно основание чл.57 ал.1 ЗЗД за периода от 09.04.2019год. до 13.03.2020год. е неоснователен.

Ако ответника претендира обезщетение за ползване на вещта поради отпаднало основание, той не би могъл да обвърже вредите с размера на пазарния наем, понеже не е доказал, че вредите се равняват на пазарния наем, тъй като не твърди, че за периода би отдавал процесната вещ под наем. Вредите на ответното дружество могат да се изразят само в размера на намалената стойност на вещта, но такова възражение не е направено. За това счита, предявеното възражение за прихващане за изцяло неоснователно и следва да бъде отхвърлено.

Поради изложеното постановеното решение следва да бъде отменено като неправилно и предявените искове-уважени.

В законоустановения срок е постъпил писмен отговор от „СТОЙЧЕВИ-57-62“ ЕООД-гр.*****, чрез адв.П. А., с който се изразява становище за неоснователност на въззивната жалба с подробно изложени съображения за това. Оспорва изложените съображения, основаващи се на кредитното известие от 13.08.2020год. Кредитното известие е един вторичен счетоводен документ, който не създава права и задължения. Същото не е юридически факт, а е следствие на юридически факт с правно значение. Счетоводните записи имайки вторичен характер, не са безусловни доказателства за юридическите факти, във връзка с които са издадени. За това, за процесния

случай трябва да се изследва действителното съдържание на отношенията между страните, на база на съставените между тях първични счетоводни документи, от които може да се извлече действителната им воля. За това, преценено в съвкупност с тези документи, кредитното известие няма никаква доказателствена стойност. Анализът на всички събрани по делото доказателства в тяхната съвкупност, води до извода, че тристранното споразумението от 13.08.20год. не прекратява договора за покупко-продажба от 09.04.19год., а чрез него се осъществява само заместване в дълг по см. на чл.102 ЗЗД, а именно-третото лице Радомир Стоянов замества ЗП П.А. като купувач и длъжник по договора за покупко-продажба. Следователно, основанието на което въззивникът е заплатил сумата от 27 000лв. не е отпаднало и не се дължи връщане на сумата. Според действителната воля на страните по споразумението, договорът за покупко-продажба продължава да действа и да поражда права и задължения, които се поемат от Р.Стоянов, като нов длъжник на мястото на П.А.. Твърди също, че кредитно известие се издава не само при разваляне на договора, но и при изменение на данъчната основа, какъвто е случаят. В евентуалност, поддържа, че дори и да се приеме, че договорът е развален, то отново ответникът не дължи връщане на авансово заплатена част от цената. Ищецът е неизправна страна по договора и не може да черпи права от собственото си неправомерно поведение. В чл.4 от споразумението страните са декларирали, че отношенията по договора за покупко-продажба са изцяло уредени и нямат претенции една към друга по повод изпълнението по договора. Това означава, че каквито и претенции да е имал въззивникът, същите са удовлетворени с подписване на споразумението. За това липсва основание исковете да бъдат уважени.

По изложени съображения счита за неоснователна и жалбата по иска с правно основание чл.72 от ЗС. Направеното възражение-нищожност на договора поради неспазване на формата, се прави за пръв път с въззивната жалба и следва да се остави без разглеждане. Изложени са съображения в подкрепа на становището, че договорът е валиден.

В евентуалност са изложени съображения в подкрепа на направеното възражение за прихващане.

След като разгледа книгата по делото и извърши проверка за редовността на жалбата, съдът установи следното:

Въззивната жалба е подадена в срока по чл. 259, ал. 1 от ГПК, от

легитимирано лице, чрез надлежно упълномощен процесуален представител, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, при наличие на правен интерес от обжалването.

Предвид гореизложеното ВАпС преценява въззивната жалба на П.А.А. от гр. *****, чрез адв.И.С. от ДАК,срещу решение № 4/14.01.2022г., постановено по т.д. № 72/2021год. по описа на ОС - *****, за процесуално допустима и редовна, поради което, при липсата на допуснати от първоинстанционния съд процесуални нарушения, които да налагат изготвянето на нов доклад по делото, настоящото производство следва да се насрочи за разглеждане в открито съдебно заседание.

Водим от горното, съставът на ВнапС

ОПРЕДЕЛИ:

ПРИЕМА за разглеждане въззивна жалба подадена от П.А.А. от гр. *****, чрез адв.И.С. от ДАК, срещу решение № 4/14.01.2022г., постановено по т.д. № 72/2021год. по описа на ОС – *****.

НАСРОЧВА производството по в.т.д. № 137/2022г. по описа на ВАпС в о. с. з. на ...21.06. 2022 г. от 14.15 часа.

ДА СЕ ПРИЗОВАТ страните с препис от определението.
Определението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____